

i baixant les enormes parets. De tornada cap a Alquezar podem veure el "Monumento de Arte y Naturaleza del siglo XX". Es tracta d'una sèrie de columnes en forma de prisma situades en un paratge campestre, de les quals cadascú haurà d'interpretar el sentit.

El dimecres, dia quatre, primer dia que ens visita el sol amb tota la seva esplendor, farem la "Ruta de las Pasarelas". Els barrancs són molt interessants i ens anem endinsant en les profunditats fins arribar a la cova del riu Vero. L'abundància del cabdal del riu ens impedeix continuar i hem de tornar al punt de partida pujant per les passeres per on abans hem baixat. No desaprofitem el viatge, ja que hem vist una gran quantitat

d'espàrrecs i els recollim per al sopar. Reiniciem la ruta per la cara sud per completar les passeres, fins arribar a través de noves i diferents gorges, al lloc on l'havíem interromput, tenint-ne així una visió doble, en fer-la per partida doble. A la tarda visitem el Centro de Interpretación de Pinturas Rupestres de Colungo i posteriorment iniciem la Ruta Colungo - Asque fins al Puente del Diablo, des del qual es pot veure un congost profund i molt estret produït pel pas de l'aigua damunt la roca durant milions d'anys.

El dijous, dia cinc, fem la Ruta de Las Balsas de Basol. Sortint de la plaça Major d'Alquezar, en direcció nord, el camí s'eleva entre cultius d'oliveres i ametllers tot passant pel congost d'un afluent del riu Vero. De sobte, ens veiem observats per una colònia de voltors lleonats que ens sobrevolen sortint d'un penyalar. Proseguim per la gorja fins a les Balsas de Basol: dos petits embassaments que daten de l'edat mitjana, que servien per proveir d'aigua la població d'Alquezar i per regar els camps de cultiu. Presidint les basses hi ha un temple dedicat a les bruixes, que segons la llegenda s'encarregaven de regular les tempestes i d'altres presagis, i a les quals la gent acudia per demanar favors per a persones i bestiar. No endebades estem en una terra de moltes llegendes de bruixes. De camí cap a San Pelegrin i San Ramón trobem cabanes de pastor construïdes amb pedres. A la tarda i sortint de la mateixa plaça, aquesta vegada en direcció est, farem part de la Ruta de Alquezar a Asque, fins arribar al pont Villacantal sobre el riu Vero. És una zona especialment preparada per a la pràctica del barranquisme, on les gorges es mostren amb gran generositat. La visita és relativament curta, ja que la pluja no s'atura i el camí comença a ser relliscós, motiu pel qual una part del grup ja fa estona que ha decidit fer mitja volta i tornar a casa.

El divendres, dia sis, escollim La Sierra y los Cañones de Guara: Partint de Rodellar iniciem la Ruta de la Virgen del Castillo, per camins de pedra seca i per un

Foto: Ernesto González

bosc mediterrani, passem pel poblat de Cheto i la font de Fonciachas fins arribar a l'ermita romànica (segle XII) de la Virgen del Castillo, que emergeix de la vertical mateixa del penya-segat. Des del turó es contempla el Barranco de Mascún: Bosc d'agulles i torrasses que formen la muralla rocosa de la Ciudadela, al nord. A l'oest, parets intercalades d'abrigalls i al fons, en direcció sud, hi circula el riu Mascún, on podem a menjar. Aquest és el dia més concorregut des que vam arribar: grups de barranquistes i escaladors i gran quantitat de senderistes ens han acompanyat durant tota la jornada. Per acabar el dia anem al Salto de Bierge, presa hidroelèctrica al costat de la carretera, en el riu Alcanadre. I des d'aquí, tornada a Alquezar plovent, com cada tarda.

El dissabte, dia set, visita al Parque Cultural del río Vero. És un "Proyecto de Espacio Cultural en Plena Naturaleza", ubicat entre el Prepirineu i el Somontano de Barbastro. Arribem als abrigalls del Tozal de Mallata, on podem observar algunes pintures rupestres i des d'aquí anem al Mirador del río Vero, prop de Lecina, on se inicia la zona dels engorjats i la pràctica del barranquisme.

Ernesto González

Les Homilies d'Organyà

3 de juny

Una mica d'història

La sortida a Organyà ens va portar a l'alt Urgell, un indret molt endinsat del territori català. Ens feia molta il·lusió anar-hi, era un pas cap a un paisatge nou per a la majoria de nosaltres i molt conegut pel bon amic Antoni Remolins que n'és fill i la seva companya Dolors Garcia, ens van portar pel llocs més emblemàtics del municipi i del paisatge muntanyenc.

segueix